

WIELKOPOSTNY CYKL DNI WSPÓLNOTY

Temat: Duch Święty a Kościół

❖ WPROWADZENIE

Kościół, wspólnota żyjąca w wierze apostołów, który tę wiarę przekazuje, jest miejscem naszego poznania Ducha Świętego:

- w Pismach, które On natchnął;
- w Tradycji, której zawsze aktualnymi świadkami są ojcowie Kościoła;
- w Nauczycielskim Urzędzie Kościoła, któremu On asystuje;
- w liturgii sakramentalnej, w której przez jej słowa i symbole Duch Święty prowadzi nas do komunii z Chrystusem;
- w modlitwie, w której wstawia się za nami;
- w charyzmatkach i urzędach, które budują Kościół;
- w znakach życia apostołowego i misyjnego;
- w świadectwie świętych, w którym ukazuje swoją świętość i kontynuuje dzieło zbawienia

Katechizm Kościoła katolickiego, p. 688

Dzień wspólnoty moderatorów i odpowiedzialnych

Shuć w Kościele w mocy Ducha Świętego

❖ Zawiązanie wspólnoty

❖ Wprowadzenie w temat

Wprowadzając w temat dnia wspólnoty, można posłużyć się tekstami:

- ks. dr Grzegorz Strzelczyk, *Moc Ducha Świętego w Kościele. Jedna osoba w wielu osobach*, konferencja wygłoszona na XL Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie.

Link do odsłuchania:

<http://www.oaza.pl/xl-kongregacja-odpowiedzialnych-zdjecia-z-liturgii-i-nagrania/>

- ks. Franciszek Blachnicki, *Diakonia w mocy Ducha Świętego*, w: *Jedność i diakonia*, Wydawnictwo Światło-Życie, Kraków 2009, s. 49–55.
- ks. Franciszek Blachnicki, *Duch Święty buduje Kościół*, w: *Oblicza Ducha*, Wydawnictwo Światło-Życie, Kraków 2009, s. 110–113.

❖ Namiot spotkania: Dz 2, 1–11; 16, 6–10

❖ Spotkanie modlitewne

ok. 45 min., forma modlitwy: pieśń, modlitwa spontaniczna

- Uwielbienie: „Chwalcie Pana, bo dobry, bo na wieki Jego łaskawość” (Ps 106 [105], 1) – uwielbienie otwiera nasze serca na serce Pana. Przepęlna miłością, która jest przejawem Ducha Świętego mieszkającego w nas.

- „Nikt nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego «Panem jest Jezus»” (1 Kor 12, 3) Uwielbienie nie byłoby możliwe bez pomocy Ducha Świętego. On wzbudza w nas dobre przejawy naszej duszy, obdarza darami. Dziękujemy zatem za jego działanie w naszym życiu.
- Dziękujemy też za jego działanie w naszej posłudze.
- „Wyleję Ducha mego na wszelkie ciało” (Dz 2, 17) – nie możemy zachować Ducha Świętego tylko dla siebie (po każdym wezwaniu prośba o Ducha w tych kręgach intencji):
 - prośmy zatem, by wylewał się na Kościół, w te miejsca, gdzie jest on potrzebny;
 - prośmy, by obdarzał łaskami rządzących i o zbawienie całego świata;
 - prośmy, by obdarzał swymi darami doświadczonych trudnościami;
 - prośmy, by wylewał się w naszej wspólnoty.
- Zakończenie: trzykrotne proszenie za św. Janem Pawłem II: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!”

❖ Spotkanie w grupie EWANGELICZNA REWIZJA ŻYCIA

WIDZIEĆ:

- Co motywuje, inspiruje mnie/nas w mojej/w naszej służbie w Kościele?
- W jakim stopniu potrzebuję Ducha Świętego w mojej służbie?
- Na ile podejmuję posługę w jedności z pasterzami, ze współbraćmi, a na ile w pojedynkę?

OSĄDZIĆ:

- Dz 2, 1–11; 16, 6–10
- ks. dr Grzegorz Strzelczyk, *Moc Ducha Świętego w Kościele. Jedna osoba w wielu osobach*
- ks. Franciszek Blachnicki, *Diakonia w mocy Ducha Świętego*, w: *Jedność i diakonia*
- ks. Franciszek Blachnicki, *Duch Święty buduje Kościół*, w: *Oblicza Ducha*

DZIAŁAĆ:

- Przez co konkretnie możemy otworzyć się bardziej na działanie Ducha Świętego w naszej służbie?
- Co w najbliższym czasie zrobię w tym kierunku?

❖ Eucharystia

❖ Agapa

DZIEŃ WSPÓLNOTY ANIMATORÓW I DIAKONII

Duch Święty ożywia wspólnotę Kościoła

❖ Zawiązanie wspólnoty

❖ Konferencja wprowadzająca

- ks. dr Grzegorz Strzelczyk, *Moc Ducha Świętego w Kościele. Jedna osoba w wielu osobach*, Konferencja wygłoszona na XL Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie.

Link do odsłuchania – zob. wyżej (konferencja trwa 24 min.)

- Słowo papieża Franciszka do uczestników III Światowego Kongresu Ruchów Kościelnych i Nowych Wspólnot, który odbył się w Rzymie w dniach 20–22 listopada 2014 r.

Link: <http://www.oaza.pl/papiez-franciszek-do-ruchow/>

- *Nieście światło Chrystusa do wszystkich środowisk*; przesłanie Benedykta XVI do uczestników II Światowego Kongresu Ruchów Kościelnych i Nowych Wspólnot, 22 maja 2006, link:

http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/przemowienia/ruchy_koscielne_22_052006.html

❖ Namiot spotkania: Ez 37, 1–14

❖ Spotkanie modlitewne

ok. 45 min., forma modlitwy: pieśń, modlitwa spontaniczna

- „Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży w was mieszka?” (1 Kor 3, 16) – uświadomienie sobie działania Ducha Świętego w swoim życiu – dziękczynienie.
- „Sam Duch wspiera swym świadectwem naszego ducha, że jesteśmy dziećmi Bożymi” (Rz 8, 16) – prosimy za nas o potrzebne nam dary, by stawać się dzieckiem Bożym.
- „Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony” (J 7, 39) – To uwielbienie dokonało się przez śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. Uwielbiamy zatem święte imię Jezus.
- „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!” (Jan Paweł II) – Niech Duch Święty wylewa się na te miejsca w naszych rodzinach, wspólnotach, parafiach, gdzie jest marazm, skostnienie, brak wiary – prosimy zatem, aby Duch Święty odnowił oblicze Kościoła.
- „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!” – Niech Duch Święty wylewa się na te miejsca w święcie, które żyją w cieniu śmierci. Prosimy o Jego życiodajne tchnienie.
- „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!” – Niech Duch Święty wylewa się na te miejsca w naszym życiu, które potrzebują odnowy.
- „Temu zaś, który mocą działającą w nas może uczynić nieskończenie więcej, niż prosimy czy rozumiemy, Jemu chwała w Kościele i w Chrystusie Jezusie po wszystkie pokolenia wieku wieków! Amen” (Ef 3, 20) – w tej ufnosci podziękujmy Bogu za dar tego czasu modlitwy i wypełnienie zgodnie z Jego wolą naszych prośb.

❖ Spotkanie w grupie: EWANGELICZNA REWIZJA ŻYCIA

Widzieć

- Spojrzenie na swoją wspólnotę, szczególnie wspólnotę animatorską: jak mogę opisać jej stan i kondycję, częstotliwość, jakość i owocność spotkań?

Osądzić

- Ez 37, 1–14
- ks. dr Grzegorz Strzelczyk, *Moc Ducha Świętego w Kościele. Jedna osoba w wielu osobach*
- Słowo papieża Franciszka do uczestników III Światowego Kongresu Ruchów Kościelnych i Nowych Wspólnot, który odbył się w Rzymie w dniach 20–22 listopada 2014 r.

Działać

- Zaplanowanie (miejsce, czas, przebieg, posługi) wspólnej modlitwy w gronie animatorów i diakonii.
- Co warto poprawić, na co zwrócić uwagę w spotkaniach animatorów (i innych odpowiedzialnych)?

❖ Godzina odpowiedzialności

- Krótkie relacje z życia diakonii.
- Sprawy bieżące i komunikaty.
- Przygotowanie rejonowego dnia wspólnoty.
- Na zakończenie – wspólna modlitwa za diakonie.

DZIEŃ WSPÓLNOTY RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

Duch Święty duszą Kościoła

❖ **Zawiązanie wspólnoty**

❖ **Konferencja:**

- Homilia papieża Franciszka wygłoszona w Stambule podczas mszy św. 29.11.2014; link video i tekst:
<http://www.radiomaryja.pl/kosciol/homilia-papieza-franciszka-wygloszona-podczas-mszy-sw-w-stambule/> (10 min.)
- *Pięćdziesiątnica – wylanie Ducha Świętego*, Jan Paweł II, audyencja generalna 17 czerwca 1998; link:
http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/audyencje/ag_17061998.html
- ks. Franciszek Blachnicki, *Jedna osoba w wielu osobach*, w: *Oblicza Ducha*, Wydawnictwo Światło-Życie, Kraków 2009, s. 108–109

❖ **Namiot spotkania: Dz 2, 1–11; 4, 32–35**

❖ **Spotkania w grupach dzielenia**

- Krótkie fragmenty do dzielenia ze źródeł konferencji wprowadzającej – każdy z uczestników powinien mieć je przed sobą. Ważne, żeby cała grupa (o ile obecni na DW będą podzieleni na mniejsze grupy) miała ten sam tekst.
- Można dokonać wyboru spośród poniższych propozycji lub wykorzystać wszystkie (w zależności od warunków, czasu itp.)

„Duch Święty jest duszą Kościoła. On daje życie, rozbudza różne charyzmaty wzbogacające Lud Boży, a przede wszystkim tworzy jedność wśród wierzących: z wielu tworzy jedno ciało, Ciało Chrystusa. Całe życie i misja Kościoła zależy od Ducha Świętego; On dokonuje wszystkiego” (homilia papieża Franciszka wygłoszona w Stambule podczas mszy św. 29.11.2014).

„Samo wyznanie wiary, jak nam przypomina w pierwszym dzisiejszym czytaniu św. Paweł, jest możliwe tylko dlatego, że podpowiada je Duch Święty: «Nikt nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego: *Panem jest Jezus*» (1 Kor 12,3b). Kiedy modlimy się, to dlatego, że Duch Święty rozbudza w nas modlitwę serca. Kiedy przełamujemy krąg naszego egoizmu, wychodzimy z naszych ograniczeń i podchodzimy do innych, aby ich spotkać, słuchać, pomagać im, to dzieje się tak dlatego, że pobudził nas Duch Boży. Gdy odkrywamy w sobie niezwykłą zdolność do przebaczenia, miłowania tych, którzy nas nie kochają, to dzieje się tak, bo porwał nas Duch. Kiedy wychodzimy poza konwencjonalne słówka i zwracamy się do braci z tą czułością, która rozpała serce, to z pewnością dotknął nas Duch Święty” (tamże).

„To prawda, że Duch Święty rozbudza różne charyzmaty w Kościele. Pozornie zdaje się to tworzyć nieład, ale w istocie, pod Jego kierownictwem, stanowi ogromne bogactwo, ponieważ Duch Święty jest Duchem jedności, która nie oznacza jednolitości. Tylko Duch Święty może wzbudzić różnorodność, wielość a jednocześnie dokonywać jedności. Kiedy to my chcemy tworzyć różnorodność i zamykamy się w naszych partykularyzmach i ekskluzywizmach, to wnosimy podział; a kiedy my chcemy tworzyć jedność, według

naszych ludzkich planów, to w końcu doprowadzamy do ujednoczenia i homologacji. Jeśli natomiast pozwalamy się prowadzić Duchowi Świętemu, to bogactwo, różnorodność, odmienność nigdy nie stają się konfliktem, ponieważ On nas pobudza, by żyć różnorodnością w komunii Kościoła” (tamże).

„Mnogość członków i charyzmatów znajduje swoją zasadę harmonizującą w Duchu Chrystusa, którego posłał Ojciec i którego nadal posyła, by dokonywać jedności wśród wierzących. Duch Święty sprawia jedność Kościoła: jedność w wierze, jedność w miłości, jedność w spójności wewnętrznej. Kościół i Kościoły są wezwane, by dać się prowadzić przez Ducha Świętego, przybierając postawę otwartości, gotowości uczenia się i posłuszeństwa. To On zestrzaja Kościół. Przychodzą mi na myśl te piękne słowa św. Bazylego Wielkiego: *Ipse harmonia est* – On sam jest harmonią” (tamże).

„Chodzi tu o perspektywę nadziei, ale jednocześnie perspektywę mozołu, ponieważ zawsze jest w nas pokusa, aby opierać się Duchowi Świętemu, bo miesza, rusza z miejsca, każe chodzić, przynagla Kościół, by szedł naprzód. A zawsze łatwiej i wygodniej zasiąść na swoich statycznych i niezmiennych pozycjach. W rzeczywistości Kościół dochowuje wierności Duchowi Świętemu na tyle, na ile nie usiłuje Go uregulować i oswoić. Kościół jest wierny Duchowi Świętemu, kiedy oddala pokusę wpatrywania się w siebie. A my, chrześcijanie, stajemy się prawdziwymi uczniami misjonarzami, zdolnymi pobudzać sumienia, jeśli rezygnujemy ze stylu defensywnego, aby pozwolić, by nas prowadził Duch Święty. On jest świeżością, wyobraźnią, nowością” (tamże).

„W dniu Pięćdziesiątnicy zstępuje Duch Święty i rodzi się Kościół. Kościół jest wspólnotą tych, którzy się «powtórnie narodzili», «z wody i z Ducha», jak czytamy w Janowej Ewangelii (por. J 3, 3. 5). Wspólnota chrześcijańska nie jest w pierwszym rzędzie owocem wolnej decyzji wierzących; u jej początków tkwi najpierw bezinteresowna inicjatywa Bożej Miłości, udzielającej daru Ducha Świętego. Przyjęcie z wiarą tego daru miłości jest «odpowiedzią» na łaskę i ono samo jest dziełem łaski. Dlatego też istnieje głęboka i nierozdzielna więź między Duchem Świętym a Kościołem. Tak mówi o tym św. Ireneusz: «Tam, gdzie jest Kościół, jest również Duch Boży; a gdzie jest Duch Pański, tam jest Kościół i wszelka łaska» (Adv. Haer. 3, 24, 1). Można więc zrozumieć śmiało powiedzenie św. Augustyna: «Człowiek ma Ducha Świętego w takiej mierze, w jakiej kocha Kościół» (In Io. 32, 8)” (*Pięćdziesiątnica – wylanie Ducha Świętego*, Jan Paweł II, Audyencja generalna 17 czerwca 1998).

„Z faktu, że Duch Święty jest «nowym przymierzem», wynika, iż działanie trzeciej Osoby Trójcy Świętej polega na uobecnianiu zmartwychwstałego Pana, a wraz z Nim Boga Ojca. Duch bowiem spełnia swoje zbawcze dzieło przez to, że przybliża nam obecność Boga. Na tym polega nowe i odwieczne przymierze: odtąd Bóg stał się osiągalny dla każdego z nas. Wszyscy, «od najmniejszego do największego» (por. Jr 31, 34) obdarzeni są w pewnym sensie bezpośrednim poznaniem Pana, jak czytamy w Pierwszym Liście św. Jana: «Co do was, to namaszczenie, które otrzymaliście od Niego, trwa w was i nie potrzebujecie pouczenia od nikogo, ponieważ Jego namaszczenie poucza was o wszystkim. Ono jest prawdziwe i nie jest kłamstwem. Toteż trwajcie w nim tak, jak was nauczył» (1 J 2, 27). W ten sposób spełnia się obietnica, jaką Jezus złożył swoim uczniom podczas ostatniej wieczerzy: «Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w Moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co Ja wam powiedziałem» (J 14, 26).

Dzięki Duchowi Świętemu spotykamy się z Panem w codziennym życiu dzieci Bożych, w przyjaznym «twarzą w twarz», w doświadczeniu Boga jako Ojca, Brata, Przyjaciela i Oblubieńca. Oto jest Pięćdziesiątnica. Oto jest Nowe Przymierze” (tamże).

„Mówienie o tym, że Kościół jest Ciałem Chrystusa, to tylko pewna analogia, pewne porównanie, bo w zasadzie między nami a Chrystusem nie ma żadnej cielesnej więzi.

Natomiast ciało jest jednością dlatego, że jest jeden duch (...) Tak jak ciało, tak też Kościół jako ciało w sensie przenośnym, społecznym staje się prawdziwie jednością z Chrystusem i pomiędzy sobą przez to, że w tym ciele jest jedna dusza. A duszą Kościoła jest Duch Święty”. Ks. Franciszek Blachnicki, *Jedna osoba w wielu osobach*, w: *Oblicza Ducha*, Wydawnictwo Światło-Życie, Kraków 2009, s. 108–109.

„Jeden i ten sam Duch jest w Chrystusie i w poszczególnych członkach Kościoła. Dlatego w liturgii jest używana formuła: „W jedności Ducha Świętego” – „jedność Ducha Świętego” znaczy to samo co Kościół. To jest inna nazwa Kościoła – jedność Ducha Świętego, jedność w Duchu Świętym”. Tamże, s. 109.

- Pytania do tekstu:
 - Na podstawie usłyszanej konferencji, przeczytanego fragmentu, przemodlonego słowa Bożego na namiocie spotkania odpowiedz, czego Duch Święty dokonuje w Kościele? Jak rozumiesz sformułowanie, że „Duch Święty jest duszą Kościoła”?
 - Czy mam pewność, że moja wspólnota (rodzina, grupa/krań, oaza, parafia) daje się poprowadzić Duchowi Świętemu? Z czego to wynika? (Jak się objawia?)

❖ Spotkanie dla grupy dziecięcej

Cel

Uzmysłowienie dzieciom, że Duch Święty spaja Kościół, że jest duszą Kościoła.

Należy przygotować

- ✓ kartki A5 lub A4, mogą być écru (będą symbolizować cegły),
- ✓ duży karton papieru z napisem Kościół,
- ✓ klej z napisem Duch Święty,
- ✓ kredki,
- ✓ większą kartkę, na której będzie napis Jezus Chrystus (będzie stanowić fundament budowli)

Przebieg spotkania

(Przebieg należy dostosować do wieku uczestników)

- Na początek spotkania wspólnie śpiewamy piosenkę z pokazywaniem: *Czy wy wiecie, że jesteście świątynią* (jeśli dzieci nie umieją, można nauczyć).

Piosenka wprowadziła nas już w klimat spotkania, a będziemy mówić o Kościele i roli w nim Ducha Świętego

- Każde dziecko się przedstawia: mówi, jak ma na imię, i coś charakterystycznego o sobie np. co lubi najbardziej robić, jaki kolor, owoc, zwierzę, przedmiot w szkole lubi, co lubi jeść.

Można też po podaniu imienia zabawić się w zmienianie miejsca siedzenia, kiedy animator poda jakąś charakterystyczną cechę wspólną niektórym dzieci, np. zmieniają miejsca dzieci, które lubią lody, albo dzieci, które noszą okulary.

- Poznaliśmy trochę siebie, a teraz odpowiedzmy na pytanie:
Kim jest Duch Święty?
- Teraz posłuchajmy co Pismo Święte mówi o Duchu Świętym i Kościele.
(może któreś z dzieci przeczytać tekst)

- Ef 2, 19–22

A więc nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga – zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus. W Nim zespalana cała budowla rośnie na świętą w Panu świątynię, w Nim i wy także wznosicie się we wspólnym budowaniu, by stanowić mieszkanie Boga przez Ducha.

- 1 Kor 3, 9–17

My bowiem jesteśmy pomocnikami Boga, wy zaś jesteście uprawną rolą Bożą i Bożą budowlą. Według danej mi łaski Bożej, jako roztrotny budowniczy, położyłem fundament, ktoś inny zaś wznosi budynek. Niech każdy jednak baczy na to, jak buduje. Fundamentu bowiem nikt nie może położyć innego, jak ten, który jest położony, a którym jest Jezus Chrystus. I tak jak ktoś na tym fundamencie buduje: ze złota, ze srebra, z drogich kamieni, z drzewa, z trawy lub ze słomy, tak też jawne się stanie dzieło każdego: odsłoni je dzień [Pański]; okaże się bowiem w ogniu, który je wypróbuje, jakie jest. Ten, którego dzieło wzniesione na fundamencie przetrwa, otrzyma zapłatę; ten zaś, którego dzieło spłonie, poniesie szkodę: sam wprawdzie ocaleje, lecz tak jakby przez ogień. Czyż nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeżeli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg. Świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście.

- Do czego porównany jest Kościół święty w tych fragmentach?
- Jaka jest rola Ducha Świętego?

Duch Święty jest jakby duszą Kościoła, jak człowiek żyć nie może bez duszy, tak Kościół nie będzie żywy, będzie skostniały bez Ducha. Stąd też rolą Ducha Świętego jest ożywianie Kościoła swoją obecnością. Ale nie tylko.

Zabawa

- Teraz każdy dostanie kartkę, są przygotowane kredki. Jeśli Kościół jest budowlą to każdy z nas, można powiedzieć, jest cegielką w tej świątyni. Niech każdy teraz narysuje swoją cegielkę Kościoła, swoje talenty, może swoją rodzinę, swoją drogę wiary, to co stanowi nas, czym możemy być pomocni innym. Potem z tych cegiełek będziemy budować Kościół.
- Umieścimy teraz te cegielki na dużym kartonie w jakiejś kolejności tak, żeby powstała budowla. Na dole położymy fundament, którym jest Jezus Chrystus.
- Gdy będzie ułożone wszystko należy podnieść obrazek do góry. Oczywiście cegielki i fundament spadną.
 - Czemu nasze cegielki wypadły z obrazka? (nie były przytwierdzone)
 - Czy ktoś z was widział, jak się buduje dom lub stawia mur?
 - Co jest potrzebne, żeby cegły się nie posypały i nie wypadły z muru? (spoiwo, zaprawa murarska)
 - Podobnie jest w Kościele – tym spoiwem, które nas trzyma przy Bogu i ze sobą jest Duch Święty, który obdarza nasze serca miłością i jednoczy.
 - A co się dzieje, jak nie ma miłości między członkami Kościoła?
 - Nasz obrazek Kościoła też potrzebuje czegoś, co poskleja wszystkie składniki.
- Animator wyciąga klej z napisem „Duch Święty”. Każde dziecko przykleja nim swoją cegielkę.

- W tym czasie animator mówi, że jeśli w rodzinie, w grupie oazowej czy w ogóle w Kościele widzą dzieci brak miłości, że się psuje coś albo jakaś cegielka wypada, trzeba prosić Ducha Świętego, żeby przyszedł, ze swoimi darami. Trzeba się do Ducha Świętego modlić, nie tylko przed nauką, ale też gdy jest problem w kochaniu kogoś.
- Duży karton można pokolorować jeszcze. Tę pracę dzieci należy umieścić potem w widocznym miejscu jako efekt spotkania.
- Na koniec jeszcze raz zaśpiewamy piosenkę: *Czy wy wiecie, że jesteście świątynią*

❖ Eucharystia

❖ Agapa